

Kommentar. Regeringens valgløfter om mere provins og mindre internationalt fokus på kulturfronten føres nu ud i livet – med store konsekvenser til følge.

Provinsen på hjernen

AF MARIA KJÆR THEMSEN

»DANSK Folkeparti vil efter valget arbejde for at styrke dansk kultur til gavn for danskerne og Danmark. Hovedbudskabet er mere dansk kultur og mindre kulturradikal internationalisering, mere provins og mindre København.«

Så direkte blev det udtrykt i Dansk Folkepartis kulturud-

spil kort før valget i år, og nu følger regeringen trop og fører politikken ud i livet.

Den seneste uge har budt på en række nye tiltag, som for eksempel at flytte noget af kulturstyrelsen til Nykøbing Falster, samt at rykke Statens Værksteder for Kunst fra København til Helsingør. Regeringens finanslovsudspil understøtter yderligere denne tendens med mere provins, mindre internationalisering i dansk kunst. Udover at bebude millionbesparelser for landets museer og akademier, stopper man brat støtten på 48 millioner årlige kroner til Center for Kultur og Udveksling (CKU), som i 25 år har arbejdet – på et højt fagligt niveau – med Danida-lande for kulturel udveksling.

Ned med det mørke udland, ind med provinsen, lyder dermed den politik, der nu føres på kulturfronten. Men hvem gavner dette politiske fokus egentlig? Og hvilke vidtrækkende konsekvenser vil det få for kunsten?

»JEG vil i tildelingen af diverse tilskud og frie midler lægge vægt på, at de i stigende grad skal gives uden for København og Frederiksberg,« meldte kulturminister Bertel Haarder i sidste uge ud, og fortsatte: »Jeg vil fremme en større geografisk spredning, når der udpeges medlemmer til sagkyndige udvalg, herunder også Statens Kunstfonds faglige udvalg.« Spørgsmålet er så, om der overhovedet findes et fordelingsproblem, eller om det er opfundet til lejligheden?

Problemet er jo ikke bare, at det udtrykker dyb mistro over for fondens arbejde – som altid har kæmpet mod landets rindalister – men på et mere overordnet plan lægges der nu et yderligere politisk pres på fondens arbejde, der allerede har geografisk spredning og fokus på at sikre høj kunstnerisk kvalitet indskrevet i sit grundlag. Formanden for Statens kunsthøj, Gitte Ørskou, der i øvrigt bor i Aalborg, er da også gået i rette med kritikken og påpeger, at der faktisk – statistisk set – er bedre muligheder for at få støtte for ansøgere uden for hovedstaden: Sidste år kom 64 procent af ansøgningerne fra hovedstaden, men kun 58 procent af midlerne blev tildelt hovedstaden.

Statistikken viser altså, at talen om geografisk spredning i forhold til uddelingen af penge i bedste fald er baseret på formodning, og i værste fald udelukkende er populistisk vælgersnak, der kan ende med at få en række alvorlige konsekvenser for kulturlivet.

EN hed og aktuel sag er det vedtagne forslag om at flytte Statens Værksteder for Kunst til Helsingør. Her har man igen følelsen af, at det er en løsning på et problem, der ikke findes. Statens Værksteder for Kunst er en utrolig velfungerende institution, der siden 1986 har ligget på Christianshavn, hvor kunstnere kan få tildelt et ophold, når der skal laves projekter i stor skala, der kræver helt særlige arbejdsforhold. Mange kunstnere kommer fra provinsen, og når de opholder sig på SVK kan de samtidig dyrke det kunstneriske netværk, der naturligt eksisterer i byen, og som er fuldstændig afgørende for den enkelte kunstners virke og karriere. Derfor vil flytningen ende med at være et langt større tab for kunstnere, der i forvejen bor i provinsen – og nu skal til en anden provinsby – end det vil for de københavnske kunstnere, for hvem det dog både vil fordyre og besværliggøre opholdet betragteligt.

Det er altså derfor helt utroligt svært at se det fornuftige, gavnlige eller på sigt vækstfremmende potentiale ved en flytning af værkstederne. Tværtimod vil det blive så dyrt, at det uvægerligt vil få konsekvenser for det faglige og materielle niveau, der i dag kendetegner SVK. Igen udtrykker dette et politisk fokus, der ikke tænker på at sikre kunstens kvalitet, men på absolut at gennemtvinge en politisk dagsorden med provinsen på hjernen. Før i tiden handlede det om at sende kunstnerne helt ud af landet, så de kunne komme hjem med frisk inspiration til gavn for det danske rige – i dag sendes de til provinsen. Hvilken udsigt.

#ensmukløgn #københavnerbilleder #guldfar #illusioner #voyeur #hverdagsfænomener

SMK

**Gratis
entré med
årskort.**

En smuk løgn

Eckersberg

8. oktober 2015 — 24. januar 2016

Eckersberg revolutionerede dansk malerkunst. Hans sans for at rekonstruere virkeligheden er uovertruffen, og hvad der virker som klassiske malerier, er reelt set et studie i historiefortælling. Oplev den alsidige mester i SMK's særudstilling.

Statens Nation

smk.dk
#smkmuseum

Nu kan du læse
Weekendavisen med ørerne

PROV WEEKENDAVISENS LYDAVIS
LIGE NU KAN DU LYTTE GRATIS PÅ
LYDAVISEN.DK

Weekendavisen
VELSKREVET VIDEN. HVER FREDAG.

Samtidskunst. Nyt udstillingssted i Københavns Nordvest-kvarter viser førsteklasses kunst om migrationsproblematik.

Glasmenageri på flugt

AF METTE SANDBYE

For nylig anmeldte vi her i avisen de to gallerier Christian Andersen og David Risley, der som *first-movers* i august valgte at rykke fra henholdsvis Kødbyen og Bredgade til Københavns Nordvest-kvarter i området mellem Frederiksborggade og Lygten. Det er et kvarter med sin egen utrendy charme. En blanding af boligbyggeri i den billige ende, Koranskoler, fitnesscentre, pole dance-studie og autoværksteder, men også upcoming kreative firmaer, og nu også gallerier.

Men faktisk er Andersen og Risley ikke de første gallerier i området. Det uafhængige, frivilligt drevne medborgerhus for flygtninge og asylansøgere 'Trampolinhuset' på Thoravej åbnede i april udstillingsstedet 'Camp' – en forkortelse for Center for Art on Migration Politics. I Trampolinhuset – som emmer af medmenneskeligt samvær og god stemning, straks man træder over dørtærsklen i det lyseblå hus – foregår der fællesspisning, strikkekurser, debataftener og meget andet for, om og med flygtninge og danskere.

Men det nye galleri er ikke fyldt med de kreative produkter, der kommer ud af de mange sociale aktiviteter. Nej, det er et topprofessionelt sted kurateret af Tone O. Nielsen og Frederikke Hansen. De kalder sig også Kuratorisk Aktion og har under den betegnelse tidligere arrangeret en lang række samtidskunstudstillinger og events herhjem-

Et hovedværk på udstillingen er disse smukt forarbejdede mahogniskrin, der fungerer som små lyskasser med fotos af bombede huse og gader i Homs, Aleppo og Damaskus.

me og i udlandet. Hvor stedets første udstilling var en varieret gruppeudstilling, er de to små lokaler denne gang viet til en soloudstilling af vietnamesiske Tiffany Chung. Hun er i øvrigt for tiden aktuel på den kuraterede hovedudstilling på Venedigbiennalen, hvilket også vidner om, at Camp sætter barren højt.

Med stedets tematiske fokus på 'migrationspolitik' forventer man muligvis tør konceptkunst med en masse læsefacts. En ambition er tydeligvis at skærpe opmærksomheden i forhold til den aktuelle globale flygtningesituation og stikke et spadestik

dybere end dagbladenes ofte overfladiske og omskiftelige hverdagsdækning. Men Kuratorisk Aktion har en lang erfaring med at præsentere kunst, der udnytter kunstens særlige virkemidler til at fortolke og formidle historiske og samfundsmæssige emner, der ellers oftest dækkes i andre sfærer. Her er masser af facts om især Mellemøstsituationen og de aktuelle flygtningestrømme, men Tiffany Chung benytter sig af poesi, skønhed og et meget forfinet, håndværksmæssigt arbejde med materialer som papir, glas, tråd, perler, træ og sirlige mønstertegninger.

Med disse virkemidler formår hun dels at invitere udstillingsgæsten indenfor og få os til at læse de facts, der også er med, dels simpelthen at lave nogle anderledes – poetiske – billeder på den politiske hverdag. Udstillingens to hovedværker er en fotoinstallation og et stort bord med et tæt mylder af gennemsigtige, små håndlavede glasdyr. De er skrøbelige og sarte, men de udstråler samtidig en dedikeret vilje og et stærkt sammenhold. Det minder lidt om åbnings-scenen fra *Løvernes Konge*, men samtidig tænker man jo 'flygtningestrøm', og via den tankeobling sættes det aktuelle faktisk ind i en mere universel visuel form, der virker. Ikke mindst i kraft af koblingen til en stribe sirligt forfinede priktegninger i blæk og olie. De ligner designede mønstre på fint pergament, men er i virkeligheden kort over lande med de største grupper af internt fordrevne, statistik over omkomne i Middelhavet på de mest befærdede migrationsruter og mest benyttede flygtningeruter. Det andet hovedværk er et landskab af smukt forarbejdede mahogniskrin, der fungerer som små lyskasser med fotos af bombede huse og gader i Homs, Aleppo og Damaskus. Grå, trævlede, apokalyptisk ruinøse – og paradoksalt nok smukke. Igen fremstiller Chung det forfærdelige i en poetisk og smuk miniatureform. Absolut seværdigt.

Tiffany Chung. fra bjergene til dalene, fra ørkenerne til havene: rejser i historisk uvished, til 14. nov. Camp, Trampolinhuset, Thoravej 7, Kbh. NV.

Samtidskunst. Der er masser af plads til leg, sang, fejl og fiasko på Frank Koolens udstilling på Museet for Samtidskunst i Roskilde.

Det legende menneske

AF MARIA KJÆR THEMSEN

Ikataloget til sin første museumsudstilling har hollandske Frank Koolen skrevet en utrolig morsom tekst, der lister alle de forfærdelige fejl og uheld, han har oplevet som udstillende kunstner.

Teksten siger særligt to væsentlige ting: At Koolen er en meget sjov mand, og at fejlen altid er en del af dét at være kunstner. Som når Koolen beretter om dengang, han havde fået bygget en tømmerflåde til et fint galleri i Amsterdam, og det pludselig begyndte at krible og krable med borebiller i hele galleriet, så udstillingen prompte måtte lukke. Eller dengang en gæst til en anden udstilling havde sat et stykke tykt håndskåret Chorizo-pølse bag på alle kunstnerens malerier. Pølsehilsenen blev opdaget, da ét af malerierne pludselig hang på hovedet. Siden har Koolen gjort medbragt pølse til en tradition ved sine performances og åbninger – for hvorfor ikke friskt favne det utilsigtede i stedet for bittert at bekæmpe det?

Et hegn i træ er bygget som ramme om hele udstillingen på Museet for Samtidskunst. Dette indkredsede greb binder det hele sammen til én installation, der går helt ud i museets fine have, til en scene, hvor man kan synge med på dårlige pophits i et opstillet karaokeanlæg. Koolen vil gerne have sit publikum til at lege med i sine værker: Man kan

skabe sin egen skulptur-pind, modellere et hoved i ler, få en mission eller synge karaoke. Det er den ene del af udstillingen, som nok er allersjovest for børn eller folk i flok. Den anden del består af videoer og fotografier. Nogle fotografier er i større format, påsat direkte på hegnet, og forestiller 'midlertidige' skulpturer, som Koolen har skabt ud fra et tilfældighedsprincip blandt sit lager af ophobede ting og sager. Andre fotografier er snapshots fra hverdagen og hænger i ét stort virvar på hegnet i en slags opslagstavlelogik. Disse fotos dokumenterer ét af Koolens særlige interessefelter; mærkelige menneskeskabte 'løsninger' på gadeplan, eller sjove og poetiske optiske illusioner ude i verden.

Videoværkerne, som der er rigtig mange af, er ligeledes opdelt i to visninger: Nogle vises som projektioner i større format, andre i en hel række monitors med hovedtelefoner. Sidstnævnte har mest af alt karakter af at være dokumentationer over tidligere projekter, happenings og performances. Eller at være dokumentationsoptagelser af forskellige, mærkværdige ritualer, som karnevalet i Holland (som han har filmet, inden det starter), eller en fertilitetsfestival i Tjekkiet, hvor alle kvinder bliver pisket i bagen og badet i koldt vand, mens mændene skåler i vodka. Koolen har et særlig godt blik for det absurde ved ritualer, det arbitrære ved konventioner og det helt skøre i, at vi alle blindt underkaster

Foto fra udstillingen, hvor kunstneren aktivt bruger 'fejlen' som princip.

os alle disse, nogle gange dybt problematiske, regler, riter og traditioner.

Jeg er vild med Koolens credo om, at det er i fejlen, potentialet for noget nyt ligger, og jeg er vild med, at han på en uforskrækket måde deler ud af sine egne fadæser og fiaskoer. Det er der noget absolut frisættende ved. Især på et museum, hvor det føles aldeles nytænkende, og som lidt af en satsning, at in-

vitere denne farverige, og i Danmark stort set ukendte, yngre hollandske kunstner indenfor.

Det at fokusere på fejlen er Koolen dog ikke helt ene om. I 2010 udgav Whitechapel Gallery en hel bog om 'Failure' som fænomen i kunsten, hvor forordet velopløst beskriver det produktive ved fejlen, og at der er et stort mod i at favne fiaskoen som kunstner. Herhjemme har særligt en kunstner som Torben Ribe excelleret i genren at indoptage menneskelige fadæser som æstetisk udtryk på lærred. Han har eksempelvis skabt en hel serie malerier med gustent savsmuldspapet, stikdåser, der er sat forkert i 'væggen', svampemaling, der er gået helt galt, og så videre. Som Koolen, interesserer Ribe sig langt mere for dét, der er gået galt, end det der er gået godt. Men hvor Ribe har skabt et særligt udtryk som maler, er jeg mere i tvivl om Koolens æstetik på udstillingen, der mest består af interaktive eller dokumenterende værker.

Jeg er dog ikke i tvivl om selve ideen bag: At magt korrupperer, at leg er grundlaget for kreativiteten, og at Koolen er en enormt sjov mand og kunstner, der har oplevet en masse fiaskoer, som han i stedet for at blive deprimeret af, har gjort til sin kunstneriske signatur.

Frank Koolen: Museet for Samtidskunst, Roskilde. Indtil 20.12.2015. Rigt illustreret katalog med tekster af Frank Koolen, Tijs Goldschmidt og Bent Meier Sørensen.